

Át az Atlanti-óceánon (1. rész)

„Egyetlen kaland többet ér, mint ezer egyforma nap, amit kényelemben és jólétben töltök.” (P.Coelho)
„Figyeld a tengert, és látni fogsz.” (A Karib-tenger kalózái)

Kaland az élet... Erről talán a gyári munkást kéne megkérdezni, aki 25 éve minden hajnalban a műszakos buszon ül, este megeszi a vacsoráját, megnézi a korai filmet, és alszik a következő műszakos buszig, és ez így megy néhány hétvégével tarkítva.

Lehet persze, hogy ez így jó. Nem sok minden történik, mondjuk még béke is van, nyugalom, biztonság, család. Talán csak néha hiányzik valami. Valami kis örület...

Ferenczi Zsolt (Rocky) nem gyári munkás. Gyanítom, hogy sosem kelt még a hajnali buszhoz, esetleg le sem feküdt hajnalig, ez utóbbit sokszor. Lehet mondani, hogy ez nem rendes dolog, de teljesen mindegy. Nyugtalan fajta. Nemrég egy erre szinte alkalmatlan hajóval átszelte az Atlanti-óceánt. De azért szögezzük le, hogy nem hős. Szerintem bolond.

BAKSAY ERIKA

Mi vett rá arra, hogy belevájj egy ilyen kétes kimenetelű kalandba? Hát nem egyszerűbb Korfun nyaralni?

Mindig is akartam valami ilyet, mindig is utazni vágytam, évek óta tervezgettem, barátokat, társakat gyűjtöttem, menni akartam valahova, vízre, tengerre. Egyszer már majdnem eljutottam odáig, hogy eladjak motort, autót, hogy hajót vehessek, de nem jött össze. Be akartam bizonyítani, hogy nem a levegőbe beszélek, hogy képes vagyok megcsinálni, még akkor is, ha örültségnek tűnik.

Aztán egyszer csak jött a lehetőség. Évek óta levelezek Méder Áronnal, aki megkerülte a Földet. Évek óta várom, hogy szóljon, most van itt az alkalom. És teljesen véletlenül, egy egyiptomi utazáson összebarátkozom egy emberrel, akinek van egy vitorlás cége, ismeri Méder Áron apját, Istvánt, és lehetőséget kínál... Először csak arról volt szó, hogy el kell hozni egy hajót az Azori-szigetektől Európába, egyhetes út. Két nap múlva változott a terv. A Karib-tengerre kell utazni, Santa Luciára, és onnan elhozni a hajót az Azori szigetekre, át az Atlanti-óceánon. Erre nem mondhattam nemet.

Anyám támogatott, és mindenben segített. Ő hitt bennem, sőt, azt mondta, ha fiatalabb lenne, velünk tartana. Apám megtiltotta volna, ha teheti, így csak ellenezte, teljes erőből. Azt hiszem, ennek nem kis szerepe volt abban, hogy végül megcsináltam. Nem csak azért is. Hanem, hogy bizonyítsak neki.

Anyámnak sokat köszönhetek. Ő szervezte a háttérrel, utazást, papírokat. A hajó tulajdonosa mindent fizetett, a kiutat Santa Luciára, a költségeinket. Négyen utaztunk, Méder István, Médi, a kapitány, akinek volt már komolyabb gyakorlata, Félegyházi András, Bundás, aki szintén nem volt kezdő a tengeren, Takács Laci barátom, Taki, aki vizet előtte nem sokat látott, és én, aki már meglovagoltam a 60 centis balatoni hullámokat...

Szerintem mi ketten azt se tudtuk, melyik csapatban focizunk... A hajót Albionnak hívták, egy 9 méteres katamarán volt, és nem volt biztató állapotban. Santa Lucián egy hetet töltöttünk el azzal, hogy vízbiztossá tegyük, annyira, amennyire. Kötélezetek, elektronika, leltározás...

A katamarán érdekes alkotmány. Kéttörzsű hajó, ami azért jó, mert így a hosszához képest szélesebb, mint egy egytörzsű, vagyis nagyobb rajta az élettér, ráadásul kevésbé borulékony. Másfelől, ha vizszont felborul, akkor úgy is marad, mert hogy nincs rajta tőkesúly, mint az egytörzsűn, és így borulás után nem fordul vissza. Nem mondhatnám, hogy a katamarán lenne az ideális hajó egy ilyen útra, főleg nem egy ilyen kicsi. De mindegy, Albionnak haza kellett jönnie Európába, és ez csak az óceánon volt lehetséges. Santa Lucián tehát megbütyköltük a hajót, és vízre szálltunk.

Az első három hetet a Karib-szigeteken töltöttük. Martinique, Dominika, Ill de Saint, Guadalupe, és számos apró sziget voltak az állomásaink, ahol részben készleteket szereztünk be, részben módszeresen kiegészítettük a felszerelésünket, részben meg csavarogtunk az egzotikus partok között meg a buja dzsugelvilágban.

Médi, a kapitány roppant tervszerűen irányította a hajón a munkát, és most már biztosan tudom, hogy ezt csakis így lehet csinálni, bár sok esetben közösen döntöttünk. Egyfelől nagyon is jól látta a hajó bizonytalan pontjait, másfelől tapasztalt hajós lévén tudta, hogy a legénységet mindig bővel el kell látni munkával, részint a hajó biztonságos működése miatt, részint, mert a tétlenség túl sok időt hagy az agyalásra, és megöli a lelket.

Médivel pontosan kiszámoltuk, mekkora készletre van szükségünk az utolsó Karibtengeri kis szigetet elhagyva az Azori-szigetekig. 1300 db kétszersült, 15-20 kg zöldség, ugyanennyi konzerv, ugyanennyi gyümölcs halmozódott fel a hajó gyomrában, fejenként egy rekesz sör (ami nem sok), 14 liter rum, és fejenként napi 5 liter víz palackozva, illetve 350 liternyi a hajó tartályában. Benzinünk csak 150 liter volt, a totális szélcsendre.

Felszerelkeztünk, a hajót és önmagunkat is felkészítettük a 4500 km-es útra, és elhagytuk az utolsó karibi szigetet. *folyt.köv.)*